

Mačka dnes v noci neprišla. Trochu ma to rozrušilo. Nechcem si predstavovať to najhoršie. Trojnohá mačka v nepriateľskom svete. Veľmi dúfam, že sa jej dnes večer len nechcelo prísť, ale pristihnem sa pri tom, ako ma to mrzí. Stala som sa citovo závislou od mačky. Hlavne, že si to viem priznať, poviem si. A stále ju vyzerám. Otvorím okno a dívam sa do tmy. Viem, že by bolo trápne dať na okno misku s jedlom, lebo nechodí kvôli tomu. Ale keď tam tú misku dám, bude vedieť, že som ju čakala. Urobím to, kým pôjdem spať.

No ešte predtým si otvorím fľašu červeného a uvažujem, kam tú prázdnu fľašu vyhodím, aby ma suseda, ktorá chodí po odšťavovač, po

záhradné nožnice a iné veci, nevidela a nerozchyrovala o mne, že sa tu sama opíjam. Nevýhoda dediny. Aby o vás v hypermarketoch vedeli všetko, vymysleli zákaznicke karty, body, zľavy a podobne. Tu na dedine nič z toho netreba, stačí nahlas pošuškať susede oproti, aha, hentá sa potajomky po večeroch opíja, od tamtej išiel v noci nejaký chlap, no nečudo, osamelá ženská... Keď som si minule kúpila drahší syr, olivy a víno, suseda sa ma pýtala, či čakám návštevu. Spočiatku som jej nerozumela, len potom som si uvedomila, že vidí, čo nesiem z obchodu. Povedala som, že áno a ona sa hneď opýtala, kedy presne a kto má prísť a či nechcem, aby mi napiekla zákusky. Tak som jej poďakovala a povedala, že si napečiem sama a ignorovala som otázku, kto má prísť. Pýtala sa, aký mám recept. Povedala som, že jej ho potom napíšem.

„Tak sa tešíte, že nebudete chvíľu sama, čo?“ pýtala sa, hoci ja som si myslela, že sme už rozhovor skončili.

„Ja som rada sama. Vy nie?“

„Nie, ja nevydržím. Len čo starý odíde do šenku, musím si pustiť televízor, ináč ma mrle žerú.“

Pred časom som urobila chybu a pozvala som ju domov, lebo bola zvedavá, ako mám dom upravený zvnútra. Ako vysvitlo, architekt ju tam nikdy nepustil a zrejme vedel, čo robí. V duchu som videla, ako by sa môj muž smial.

Neviem, prečo som si myslela, že keď ju raz pozvem dovnútra, že potom už budem mať od nej pokoj.

„A to načo je vám toľko knižiek?“

„Na čítanie.“

„To ste všetko prečítali?“

„Niečo áno, niečo som len prelistovala, niečo si ešte prečítam.“

„Na to len prach sadá, ja mám doma len Sväté písmo, Angeliku a...“

Nedopovedala, lebo sa čudovala, že vnútrajšok domu nie je podelený na izby.

„Toto som ešte nevidela. Jak stodola. To sa vám tu dobre býva? Ja keby som nemohla plieskať dvermi, keď ma môj starý najeduje, ja by som ochorela. Vás teda nemá kto jedovať, je to smutné, čo?“

„Muž mi zomrel, to viete.“

„Nešťastie nechodí po horách, ale po ľuďoch.“

Vyslobodzujúco zazvonil telefón, volal syn. Konečne. Chvíľu sa zdalo, že suseda bude počúvať náš hovor, nechystala sa odísť, a tak som synovi povedala do telefónu: „Hneď, len vypravím pani susedu.“

„Trafím aj sama, zbohom,“ odfrkla a vytriekla.

Syn sa ma pýtal, či som si našla kamarátku. Keď som mu povedala, aké mala komentáre na môj dom, výborne sa na mne bavil.

A keď som mu porozprávala o tom, že susedin muž chová aj morské prasa, aby do seba nabralo všetky choroby ostatných zvierat, povedal mi, nech si aj ja kúpim morské prasa.

„Pri mne by hneď zdochlo, nabralo by do seba všetky moje frustrácie a zúfalstvá a ja by som mala problém, ako tú mŕtvolku pochovať a kam.“

„Mama, ty si morbidná,“ povedal a smial sa pritom.

Keď si na to spomínam, uvedomím si, že dcére som o príbehu Edity a Mariky nepovedala ani slovo. Telefonujem s ňou pravidelne, no odkedy som našla na povale kufor s obrazom, listami a zápiskami, rozprávam sa s ňou len o jej práci, o jej vzťahoch, hovorím jej banalitu o tom, čo som robila v záhrade a čo som si nakúpila. Ani o Soni som jej nehovorila. Bojím sa, že by si myslela, že som sa na staré kolená zbláznila a hľadám si náhradné životy.